

de have anvendt det. Jeg tror, det var ønskeligt, om det kunde komme til at staa klart for alle, at Meningen i Virkeligheden er, at det staaar Sogneraadene frit for at bevilge Lønninger til deres Formænd. Det er nævnt fra flere Sider, at det bruges og bruges mange Steder, men der er lige saa vist Sogneraad og Sogneraadsformænd, der ikke bruge det, fordi de ikke anse sig for at være bemyndigede dertil. Jeg tror altsaa, og deri maa jeg absolut slutte mig til det ærede 5te Medlem for 2den Valgkreds (J. C. Sørensen), at det er ønskeligt, at der, naar der bevilges en større Sum, ikke bliver nogen Tvivl tilbage om, hvad Meningen er dermed. Om det er heldigt, at Sogneraadsformændene lønnes eller ikke, det taler jeg slet ikke om, jeg slutter mig kun til den Betragtning, at det vilde være ønskeligt, at der ikke efter den ny Lovs Vedtagelse blev en saadan Tvivl tilbage som den, der hidtil har hersket om, hvorvidt det er fuldt hæderligt af Sogneraadsformanden at benytte sin Medhjælpssum til sin egen Lønning.

Madsen-Mygdal: De to ærede foregaaende Talere have absolut Ret i, at der ikke ved Loven af 1867 gives Sogneraadsformændene Ret til at tage noget Vederlag for deres eget Arbejde, men det er lige saa klart, at der ved Loven af 12. April 1892 skete en Forandring i saa Henseende. Det fremgaar alene af det Faktum, at indtil Loven af 1892 kunde Sogneraadsformændene ikke kvittere for noget Beløb til Medhjælp, idet de skulde dokumentere deres Udgifter ved Kvitteringer fra de Mænd, der havde modtaget Betaling for ydet Arbejde. Efter Loven af 1892 er Sogneraadsformandens egen Kvittering derimod tilstrækkelig, og han behøver ikke at gøre nogen som helst Rede for, hvorledes de Penge ere forbrugte. Jeg kan ikke skønne, at der kan være nogen som helst Tvivl i saa Henseende. Det foreliggende Lovforslag er i fuld Overensstemmelse med Loven af 1892 med Hensyn til selve Princippet. Der sker kun den Forandring, at 15 forhøjes til 30 og 250 til 500.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Rederes Forpligtelse til at meddele statistiske Oplysninger.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 651 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag.

Af *Gustav Hansen, Hey og Tolderbund:*

Til § 1.

I 4de Linie efter „Fart“ forandres „til: „“, og der tilføjes: „for saa vidt denne er foregaaet mellem fremmede Lande, mellem saadanne og Danmark eller fra og til Island, Grønland og de dansk-vestindiske Øer.“

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Gustav Hansen: Ved denne Sags første Behandling tillod jeg mig at bebude, at jeg vilde fremkomme med et Ændringsforslag til Lovforslaget. Dette tilsigter jo kun en Flytten af Forpligtelsen til at give visse Meddelelser om danske Skibes Fart, ikke en Udvidelse af Omraadet for den. Men saaledes som Lovforslaget er affattet, kunde det se ud, som om der dog sker en Udvidelse, nemlig derhen, at der i Modsætning til, hvad der hidtil har været Tilfældet, ogsaa om den indenrigske Fart skulde give Oplysninger og Meddelelser fra Rederne. Det Ændringsforslag, som to andre ærede Medlemmer og jeg have tilladt os at fremsætte, gaar ud paa at begrænse Meddelelsespligten til, hvad den nu er og hidtil har været, nemlig til at gælde for danske Skibe, der ankomme til en fremmed Havn for der at losse og lade. At vi have taget Island, Grønland og de vestindiske Øer med, ligger for Islands Vedkommende deri, at man ikke ret kan forlange, at de islandske Myndigheder skulle give de statistiske Oplysninger, der ere nødvendige, og for de to andre Omraaders Vedkommende: Grønland og Dansk-Vestindien, deri, at disse Lande ere saa langt bortfjernede herfra, at hvis Meddelelserne skulde komme derovre fra, kunde det let hælde, at de kom saa sent, at Bearbej-